

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. D., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec, s. r. o., Vojtecha Tvrdého 17, Žilina, v mene ktorej koná JUDr. Milan Chovanec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 25 C 34/2012-326 z 28. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2014 doručená sťažnosť J. D. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 34/2012-326 z 28. októbra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným 28. septembra 2011 na Okresnom súde Svidník domáhal zaplataenia sumy 2 019 511,45 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody vo výške 19 511,45 € a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 000 € proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava (ďalej aj „odporca“ alebo „žalovaný“). Škoda aj nemajetková ujma mala sťažovateľovi vzniknúť v súvislosti s jeho väzobným stíhaním v období od 4. decembra 2003 do 25. augusta 2004.

Návrh sťažovateľa bol 20. februára 2012 postúpený Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) z dôvodu nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník.

Na návrh odporcu podaný 16. januára 2013 okresný súd uznesením č. k. 25 C 34/2012-326 z 28. októbra 2013 uložil sťažovateľovi podľa § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 100 975,57 € na účet okresného súdu do 60 dní od doručenia tohto uznesenia.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia uviedol: *„Aby súd mohol o žiadosti odporcu rozhodnúť, zaslal súd navrhovateľovi dňa 30.04.2013 Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (ďalej len tlačivo) s prípisom, aby navrhovateľ toto tlačivo vrátil vyplnené späť súdu v lehote 14 dní od doručenia. Navrhovateľ vyplnené tlačivo doručil súdu dňa 16.05.2013.“*

Okresný súd ďalej v odôvodnení svojho uznesenia podrobne zosumarizoval obsah *„Potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch“* vyplneného sťažovateľom a konštatoval, že *„Pri porovnaní preukázaných mesačných príjmov navrhovateľa s mesačnými nákladmi navrhovateľa súd dospel k záveru, že i napriek zohľadneniu aktuálnych nákladov na bývanie, lieky, cestovné k lekárovi, berúc do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľ sa stará o jedno nezaopatrené dieťa, preukázané osobné a majetkové pomery navrhovateľa nie sú také, aby súd mohol priznať navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov čo i len čiastočne.“*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením okresného súdu mu *„okresný súd odňal možnosť konať pred súdom“*, keďže sumu preddavku na trovy konania by nemal k dispozícii, ani keby *„speňažil celý svoj majetok“*.

Sťažovateľ sa v argumentácii svojej sťažnosti odvoláva aj na nález ústavného súdu zo 6. júna 2012 vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012 a tvrdí, že aj v jeho prípade okresný súd rozhodol len formálno-právnou aplikáciou § 141a ods. 1 OSP, nerešpektujúc princíp proporcionality, ktorý vyžaduje, aby zásahy do majetkových práv účastníkov konania boli minimalizované na najnižšiu možnú rozumnú mieru, ktorou by vždy mala byť odhadnutá výška budúceho priznaného nároku v rámci náhrady trov konania. Nesmie byť teda len mechanickým určením 5 % z predmetu konania, ako to urobil okresný súd. Aj keď na jednej strane pri interpretácii § 141a OSP treba rešpektovať účel zákona, na druhej strane sa však musí dbať aj o to, aby bola zachovaná primeraná (proporcionálna) rovnováha medzi legitímnou regulačnou funkciou preddavku a právom žalobcu na prístup na súd tak, aby vyrubenie preddavku mu nekládlo neprimerané prekážky prístupu na súd. Preto aj výška tohto preddavku by mala byť rozumne odôvodnená od typovej zložitosti či závažnosti konania a nutných úkonov, ktoré je potrebné urobiť na zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania, teda nielen žalobcu, ale aj žalovaného (odporcu). Z tohto hľadiska musí teda okresný súd prihliadať na rovnováhu medzi poskytnutím materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a ochranou plynulého a riadneho výkonu spravodlivosti pred neuváženým, prípadne šikanujúcim výkonom práva podať návrh na začatie konania a jeho dodatočným spoplatnením určeným preddavkom v rozumnej výške. Právo na prístup na súd, hoci nie je absolútne, musí byť efektívne a ani súdy nesmú toto právo obmedzovať či redukovať spôsobom porušujúcim jeho samotnú podstatu.

V súvislosti so zákonnými podmienkami podľa § 141a OSP sťažovateľ tvrdí, že suma preddavku určená okresným súdom zodpovedá *„zhruba odmene za 22 úkonov právnej pomoci, čo je zjavne neproporcionálne, a tým aj arbitrárne. Navyiac, žalovaná nie je zastúpená advokátom a jej trovy môžu spočívať nanajvýš na cestovné výdavky v stovkách eur. Aj keby sa však žalovaná dala zastúpiť advokátom, možno predpokladať, že vzhľadom*

na jej silné právne oddelenie, by jej súd náhradu trov konania, za právne služby, ako neúčelné, nepriznal.“.

V rovnakej súvislosti sťažovateľ namieta aj skutočnosť, že žalobu „podal 28.9.2011, keď platil § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. podľa ktorého, od súdneho poplatku bolo oslobodené súdne konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Táto právna úprava platila až do účinnosti zák. č. 286/2012 Z. z., to je do 1.10.2012, od kedy sa začali predmetné veci spoplatňovať podľa novej položky 7a/ sadzobníka súdnych poplatkov sumou 20,- eur. Podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1.10.2012, podľa čl. II § 18c zák. č. 286/2012, ktorým sa od 1.10.2012 novelizoval zák. č. 71/1992 Zb., z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012.“.

Sťažovateľ sa preto domnieva, že „vzhľadom na vecné oslobodenie konania vo veci samej od platenia súdnych poplatkov, v čase podania mojej žaloby 28.9.2011 a na to, že účinnosť spoplatnenia takéhoto konania nastala až od 1.10.2012 stým, že do 30.9.2012 zostala platnou doterajšia právna úprava, nemal súd vôbec skúmať, či sú u mňa splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 OSP v celom rozsahu, v zmysle § 141a OSP a to bez ohľadu na znenie § 372u OSP.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti meritórne nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 25C 34/2012-326, z 28.10.2013, bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 25C 34/2012-326, z 28.10.2013, Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 eura, na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

V súvislosti so sťažovateľom tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd podotýka, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy

ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Zásadná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že suma uloženého preddavku na trovy konania je v rozpore s ústavným princípom primeranosti (proporcionality) obmedzovania základných práv a slobôd.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

Podľa § 141a ods. 1 OSP navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne s uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu. Povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemá účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka

nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní. Ak navrhovateľ preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a odporca, ktorý má povinnosť zložiť preddavok, ho zložil, súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Podľa § 141a ods. 2 OSP výška preddavku podľa odseku 1 je päť percent z peňažnej sumy uplatňovanej navrhovateľom, pričom na príslušenstvo sa neprihliada.

Okresný súd je v zmysle uvedeného pri rozhodovaní o uložení povinnosti zložiť preddavok na trovy konania povinný vždy, keď odporca navrhne, aby súd uložil navrhovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania, skúmať splnenie kumulatívne formulovaných zákonných predpokladov. Týmito predpokladmi sú výška žalovanej sumy a naplnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Zo sťažovateľom predloženej fotokópie uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd sa oboma kumulatívne formulovanými zákonnými predpokladmi uloženia preddavku na trovy konania podrobne zaoberal.

Pokiaľ ide o určovanie výšky preddavku na trovy konania, okresný súd vychádzal z výšky žalovanej sumy uplatnenej sťažovateľom v žalobnom návrhu, pričom pri určovaní výšky preddavku na trovy konania postupoval v presne v matematicky konštruovaných intenciách § 141a OSP. Svoj postup podrobne a zrozumiteľne vysvetlil uvedením spôsobu výpočtu výšky preddavku v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05, III. ÚS 591/2013). Podľa judikovaného názoru ústavného súdu „o ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnou normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný

možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva“ (uznesenie z 20. novembra 2012 vo veci sp. zn. III. ÚS 575/2012 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 80/2012).

Ak súd konajúci o návrhu na uloženie povinnosti navrhovateľovi zaplatiť preddavok na trovy konania zistí, že zákonné podmienky podľa § 141a ods. 1 OSP splnené boli, potom nemá priestor na úvahu o tom, v akej sume preddavok na trovy konania navrhovateľovi uloží. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia je povinný navrhovateľovi predpísať preddavok na trovy konania v sume päť percent z peňažnej sumy uplatňovanej navrhovateľom. Zákon konajúcemu súdu neumožňuje moderovať sumu preddavku.

Sťažovateľ namietajúci sumu uloženého preddavku na trovy konania vo svojej podstate namieta neprímeranosť zákonnej právnej regulácie preddavku na trovy konania, nie chýbajúcu proporcionalitu aplikácie § 141a OSP okresným súdom. V konaní o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Argumentácia sťažovateľa o neprímeranosti výšky sumy uloženého preddavku na trovy konania v jeho prípade je preto nedôvodná.

Vo vzťahu k druhej kumulatívnej podmienke pre uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania je okresný súd povinný posudzovať splnenie podmienok pre oslobodenie navrhovateľa od súdneho poplatku, a to v intenciách § 138 OSP, čo explicitne vyplýva z ustanovenia § 141a ods. 1 OSP. Aj v tomto prípade okresný súd postupoval v súlade s uvedenými procesnoprávnymi ustanoveniami. Okresný súd podrobne skúmal a analyzoval osobné, majetkové a zárobné pomery sťažovateľa vychádzajúc zo sťažovateľom predloženého potvrdenia o osobných, majetkových a zárobných pomeroch a svoje zistenia, ako aj podklady, z ktorých vychádzal, podrobne sumarizoval

v odôvodnení napadnutého uznesenia. V nadväznosti na zistené skutočnosti tiež okresný súd riadne vysvetlil svoj záver o tom, že sťažovateľ podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov nespĺňa, čo viedlo k rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa § 141a OSP.

O konaní v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní tak v posudzovanom prípade na prvý pohľad nemožno uvažovať. To vylučuje aj ústavne relevantnú súvislosť medzi základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho právom na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutím okresného súdu o sume uloženého preddavku na trovy konania. Ústavný súd v postupe a uznesení okresného súdu nezistil žiadne signály väd, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa. Preto bolo potrebné sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tejto časti odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia vo veciach podobných vecí sťažovateľa (napr. III. ÚS 591/2013), kde konštatoval, že si je vedomý „značného ústavno-právneho napätia, ktoré na prvý pohľad z legálnej konštrukcie inštitútu preddavku na trovy konania podľa § 141a OSP danej súhrnným pôsobením jednotlivých zákonných podmienok na jeho uplatnenie v konkrétnom prípade plynie. Na druhej strane však i ústavný súd ako orgán verejnej moci je viazaný požiadavkou konania iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Nemôže tak na báze sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť porušenie základného práva účastníka konkrétneho súdneho konania, v ktorom konajúci všeobecný súd dôsledne rešpektuje kogentne formulovanú procesno-právnu normu požívajúcu prezumpciu jej súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily. Právne relevantný záver o takomto (ne)súlade je vyhradený konaniu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy vyznačujúcemu sa odlišnými procesnými podmienkami v porovnaní s konaním podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo v právnom stave de lege lata platí aj napriek absencii aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľa na vyvolanie konania o súlade právnych predpisov. Všetky uvedené ústavne determinované faktory spoločným pôsobením presne určujú procesné možnosti ústavného súdu právne účinným spôsobom preskúmať § 141a OSP z hľadiska sťažovateľových námietok. Takouto možnosťou však zjavne nie je platforma konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.“

Napokon, v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa nálezom ústavného súdu zo 6. júna 2012 vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012 ústavný súd poukazuje na už citované uznesenie z 20. novembra 2012 vo veci sp. zn. III. ÚS 575/2012 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 80/2012, v ktorom sa vysporiadal so skutočnosťou významnou aj v okolnostiach tu posudzovanej sťažnosti. Ústavný súd v citovanom rozhodnutí konštatoval, že „ťažiskovým dôvodom pre vyhovujúci nález ústavného súdu v uvedenej veci bolo zistenie nedostatočnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť preddavok na trovy konania... Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal, resp. nezohľadnil a napokon fakticky ani vôbec neskúmal aktuálne majetkové pomery sťažovateľa majúce podstatný vplyv na jeho uloženie povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Rozhodnutie okresného súdu je založené iba na jeho dohadoch, resp. predpokladoch o majetkových pomeroch sťažovateľa bez akéhokoľvek reálneho skutkového zistenia o týchto skutočnostiach.“. Keďže okresný súd sa vo svojom uznesení skúmanom v tomto konaní so zákonnými podmienkami na uloženie povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania vysporiadal a sťažovateľ takýto nedostatok uznesenia okresného ani nenamietal, nie je možné závery prezentované ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012 aplikovať na tu posudzovanú sťažnosť sťažovateľa.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu, návrh na priznanie náhrady trov konania) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014